

amândoi); cel lângă care s-a impus atât cu comedii (*Dragă mincinosule, Vecina de alături, Anul trecut la aceeași oră, Ursul*), cât și în drame (*Între patru ochi, Eleni*).

În *Julien*, Damian Crâșmaru se joacă amuzant cu destinul și cu așteptarea noastră ca acesta să se împlinească.

Cum era de așteptat, intriga piesei le stimulează celor doi un încântător duel de spirit, fantezie ori de lirism delicat disimulat; un aiuritor ping-pong al replicilor tăioase și truculente. Damian, care excelează în mânuirea floretei și a efectelor mai corozive, portretizează, în „linia” sa, un dulce egoist răsfățat ce se încurcă din ce în ce mai tare în propriile minciuni; un aiurit labil și nervos, care afectează mereu un aer important și preaplinul obligațiilor profesionale. Un „ingenios” neobosit în găsirea de soluții salvatoare și avantajoase.

Spectacolul impune atenției și doi interpreți ai noilor generații, consacându-i ca talente de mare viitor: *Antonia* este, în *Floarea de cactus*, frumoasa Cristiana Răduță Bobic (despre care mi s-a spus că a trecut și prin televiziune, cântă și pe care eu o țin bine minte din *Popcorn* de la Teatrul Mic). Cristiana Răduță își joacă rolul cu dăruire, cuceritoare naturalețe, aplomb, dar și cu notabilă personalitate, și integrându-se perfect stilului spectacolului și partenerilor. Iar tinerețea, dezinvoltura și capacitatea modulării dispozițiilor, ca și impresia ținutelor moderne, „casual”, dar sofisticate ca design, care-i vin atât de bine – cu efect sigur asupra publicului (costumele sunt semnate de Ioana Cantuniari Marcu).

Remarcabil este și Ionuț Adăscăliței (îl știu din *Dulcea pasăre a tinereții*, și trec peste prestările lui pentru televiziune!). Interpretul lui *Igor*, scriitorul insomniac, vecinul de mai multe ori salvator al Antoniei, are prezența (mă refer la forța privirii și a adresei), credibilitate, căldură și tandrețea necesară personajului.

Excelenți sunt și cei doi „sopiranti”, mereu inoportuni, folosiți fără scrupule de *Julien*, Theodor Danetti (D-I *Crochet*, rol în care mai joacă și Mihai Niculescu) modelează, cu linii simple, dar sugestive, poza suficienței, a prețiozității și a veleitarismului ridicol a elegantului pacient; un ipochimen mereu afectat și aferat, gata să invoce cu morgă relațiile lui din înalta societate (plouă cu miniștri pe toate traseele sale!), un tip extrem de artificializat, căruia nu i-a pierit instinctul cuceritor. Oarecum prin contrast, Rudi Rosenfeld conferă mobilitate, elasticitate și o foarte activă viclenie mărunțului *Norbert*. Un mic profitor care-și negociază serviciile galante contra unor onorarii reduse, altfel bon viveur și galant; și care e gata să-și iasă din rol pentru a face, ridicol, pe toreadorul.

În *Floarea de cactus*, Alice Barb se apropie, notabil, de idealul unui spectacol fermecător, spumos și efervescent ca o cupă de șampanie franțuzească.

Marinela ȚEPUȘ

Îmi place când foaierele teatrelor
devin reîncălțătoare

Poate greșesc gândindu-mă, tot mai mult în vremea din urmă, că nu se acordă destulă importanță, destulă prețuire marilor noștri actori! Se trec încet, cu multă discreție, îi plângem la final și îi uităm (prea) repede. Sunt, totuși, aceia care ne-au luminat clipele, ne-au înveselit viața, ne-au fost modele. Sunt aceia pe care-i recunoaștem, cu ușurință, pe stradă. Sunt aceia despre care nu vrem să aflăm că ne seamănă în totul, adică trăiesc, iubesc, plâng, râd, mor. Ne place să-i credem veșnic deasupra oricărei situații, mereu zâmbitori. În ultimul timp, însă, metehnele vieții de zi cu zi ne fac să nu-i mai băgăm în seamă. Rareori, teatrele își serbează vedetele așa cum se cuvine. Și mai rar se montează vreun spectacol special pentru vreun mare artist care împlinește vreun număr (memorabil) de ani pe scenă.

Din când în când, se mai întâmplă asta pe la „Nottara”. Iată însă că un teatru (mai) tânăr, Metropolis, a realizat un eveniment de acest fel în jurul premierei cu **Floarea de cactus** de Pierre Barillet și Jean-Pierre Gredy, un spectacol de Alice Barb, costumele: Ioana Cantuniari-Marcu, cu: Adela Mărculescu și Damian Crâșmaru în rolurile principale. Am aflat – și m-a bucurat – faptul că spectacolul îi este dedicat actriței Adela Mărculescu, cu prilejul împlinirii a 50 de ani de activitate teatrală. Mai ales că timpul ține, în continuare, cu artista: nu-i face ravagii nici pe chip, nici în suflet. Frumoasă, majestuoasă ca întotdeauna, a pășit cu grație pe scena improvizată din foaietul (devenit neîncăpător al) Teatrului Metropolis. Ne-a povestit despre viața sa în teatru, trecând fulgurant peste cea personală, pe care i-o bănuim la fel de tumultuoasă ca și cea de pe scenă. S-a scris și o carte despre actriță, intitulată sugestiv *Adela*. Au făcut-o, cu umilitate și devotament, chiar sora ei, Olga Mărculescu, și Ion Moldovan. Despre conținutul cărții a rostit câteva cuvinte, cu farmecul știut, profesorul universitar dr. Ion Toboșaru. A vorbit, apoi, cu măiestrie și umor șagalnic, despre colaborarea lor de-o viață, Damian Crâșmaru – cel care a i-a fost, mai apoi, partener de scenă. Seara a început agreabil, în foaietul arhiplin.

Din păcate, emoțiile de dinaintea reprezentației au făcut ca spectacolul să înceapă greu. Monoton. Fără haz. Fără strălucire. Numai că, fiind vorba de doi artiști cu multă experiență, lucrurile s-au îndreptat cam după primul sfert de oră. Spectacolul a căpătat ritm și vioiciune și, odată cu asta, savoarea (mult) așteptată. Cu siguranță, cei trecuți de 50 de ani își mai amintesc excelentul film care i-a avut drept protagoniști pe Ingrid Bergman, Walter Matthau și Goldie Hawn, film care a adunat și ceva premii la vremea respectivă (anii '70). Azi este o modă ca scenariile de film să devină suportul unor spectacole de teatru. (Așa cum, cândva, piesele de teatru deveneau repede film.) Nimic rău în asta. Doar că atunci când este vorba de un film celebru trebuie să ai curaj (sau inconștiență) să vrei să-l aduci în scenă. Despre regizoarea Alice Barb știu sigur că are curaj. Chiar temeritate. Și că, adesea, acțiunile ei de acest tip reușesc. Mai ales când se apropie de comedie. Mai ales atunci când lasă frâu liber imaginației fără a dori să ne absoarbă atenția cu orice preț. Mai ales atunci când este animată de simpatia pentru vreun mare actor. Și de această dată chiar despre astfel de lucruri a fost vorba. Alice Barb a construit spectacolul în jurul celor două vedete. Așa se face că putem trece cu vederea prea anostele evoluții ale tinerilor Cristiana Răduță-Bobic și Ionuț Adăscăliței. Sau poate că nu, de vreme ce Theodor Danetti, cu mici și discrete apariții, reușește să ne capteze interesul. La fel și Rudy Rosenfeld. Jocul Adelei Mărculescu și al lui Damian Crâșmaru este tandru-ironic, cu accente de sensibilitate. *Floarea de cactus* nu este un text de profunzime, este numai o ușorică poveste de dragoste, care se înfiripează, încet-încet, între doi oameni trecuți de prima tinerețe, însă numai după ce bărbatul mai încearcă o dată să fie frivol alături de o tânără trăsniță. Cei doi actori reușesc să ne impresioneze prin exuberanță și farmec. Nu trișează. Nu-și închipuie că joacă o mare dramă existențialistă și nu par că aleargă după aplauze. Evoluția lor este bine gradată și nuanțată atât cât le permit replicile. Nu se abat cu nimic de la linia impusă de regizoare și asta dă unitate producției.

Am spus adesea că nimic nu e mai greu decât să faci comedie bulevardieră sau să regizezi piese care par că se pot pune singure. Alice Barb este unul dintre acei regizori care chiar știu să monteze comedie. Însă, uneori, absorbită fiind cu totul de actorii pentru care alege un text, o preocupă mai puțin restul distribuției. Spectacolul cu *Floarea de cactus* este agreabil și spumos, însă îi mai lipsește nițel, adică cele două personaje tinere, ca să fie excelent.

Teatrul Metropolis – Floarea de cactus după Barillet și Gredy. Traducerea: Angela Ioan. Regia, adaptarea scenică, decorul, ilustrația muzicală și light designul: Alice Barb. Costume: Ioana Cantuniari Marcu. Cu: Adela Mărculescu (Stéphanie), Damian Crâșmaru (Julien), Cristiana Răduță Bobic (Antonia), Ionuț Adăscăliței (Igor), Theodor Danetti și Mihai Niculescu (d-I Crochet), Rudi Rosenfeld (Norbert) și Giovanni Jr. (Maurice). Data premierei: 7 martie 2010.